

החברותא

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס 330

בס"ד ערש"ק פר' בהר י' אייר תשס"ח

פצוצים יקרים

וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר (כ"ה, א') באבות (א, א') משה קבל תורה מסיני, בכח שלמד עצמו מהר סיני שנתן השי"ת התורה עליו מחמת שהוא נמוך מכל ההרים, וזהו וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר, פירוש החוק עצמך במדת הר סיני - להיות נמוך - ועי"ז תוכל לומר לישראל התורה"ק בגודל חסדך. וק"ל. (נעם אלימלך)

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם (כ"ה, ב') דבור לשון קשה אמירה לשון רכה למרות שיש לדבר אל בני בלשון קשה כדי שישמעו אך בלבך ואמרת אליהם תהיה רך וטוב מתוך אהבה רבה. (חיים מאירים)

מצות שמיטה: ושבתה הארץ שבת לה' (כ"ה, ג') ובפרשת בחקתי: או תרצה הארץ את שבתותיה (כ"ז, ל"ד) כי השמיטה להראות כי הכל מאתו יתברך. וכשבני ישראל מבררין זאת ברצונם חל על זה שם שמים, וח"ו כשבטלו שמיטה והוכרח הכורא יתברך להראות בכחו כי הכל שלו מגרשנו מארצנו. אבל לא כתב שבת לה' רק בקיום השמיטה ברצון בני כנ"ל.

ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשובע וישבתם לבטח עליה (כ"ה, י"ט) כאשר האדם מרבה בתענוגים יתר על המדה יכול לבעוט בה' ח"ו כמש"כ וישמן ישרון ויבעט. לכן נאמר ואכלתם לשובע, ואם תאכלו רק לשובע או וישבתם לבטח עליה ...

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו' - וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית (כ"ה, כ"א) השי"ת ב"ה כשברא את העולם השפיע מטובו צנורות מושכים שפע לצרכי בני אדם ודרך השפע שלא להפסיק כלל, אלא כשהאדם נופל ממדרגתו ואין לו בטחון בכורא ב"ה המשיגה האמיתי או נפסק השפע חלילה וצריך השי"ת ב"ה לצוות מחדש השפע שתלך כמו מתחילת הבריאה, וזהו וכי תאמרו פירוש כאשר תאמרו רק אז תטריחו אותי וצויתי את ברכתי לכם, אלא לא תתכחשו ותבטחו בה' בכל לבבכם ואז תלך השפע בלי הפסק כלל תמיד לא יחסר כל בה.

ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו לארץ (כ"ה, כ"ד) ע"י הרצון והתשוקה תמיד להתדבק בהשי"ת נפתח הפנימיות ובא גאולה, ארץ לשון רצון להתדבק בשורש ואחיות כל אדם במקור החיות בו יתברך. (שפת אמת)

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו (כ"ה, ל"ה) - כאשר אחיך הוא מך ועני בדעת והוא מטה עצמו אליך כי רוצה ומשתדל לשוב ולילך בדרך ה', והחזקת בו תמכהו וחזקהו.

אל תקח מאתו נשך ותרביח (כ"ה, ל"ז) פירוש: כשתעשה איזה דבר טוב לא תרצה אצל השי"ת ב"ה ליקח ממנו רווחים עבור מעשיך הטובים שיבא לך איזה פניה או גאות חלילה, ובוזה תחשב כאלו אתה נושך כביכול להכורא שיש לו צער גדול מזה ותועבת ה' כל גבה לב, אלא אדרבה יהא כל כוונתך לשם שמים ובוזה יקובל ברצון לפני בוראינו ועי"ז נזכה לגאולה במהרה בימינו.

או דודו או בן דודו יגאלנו - אחד מאחיו יגאלנו (כ"ה, מ"ח-מ"ט) דוד זה הקב"ה בן דוד אלו הצדיקים אחד מאחיו ידיד טוב ששופך לבו אליו, הצד השווה מצדיק ומידיד טוב יכול להיות רק טוב. (ע"פ אמרות משה - הגר"מ מקאברין)

אם בחקתי תלכו (כ"ז, ג') וקשה לשון בחקתי חוקה בלי טעם והליכה שייך בדבר שמשגיג טעמו, אבל הענין דעצות האדם להגיע אל בטול הדעת לעשות רצון הכו"ת בלי טעם, רק שהטעמים מביאים לאדם לבא אל האמת ולראות כי לעשות רצונו יתברך הוא טוב יותר מכל הטעמים שבעולם...

ועשיתם אותם - ונתתי גשמיכם בעתם (כ"ז, ג"ד) כתוב 'אתם' חסר 'ויו' שהם אותיות 'אמת' כדאיתא במסכת תענית אין הגשמים יורדים אלא בזכות אנשי אמת שנאמר אמת מארץ תצמח. (מפרשים)

יהיה קיום לעולם, ואיך יהיה

כאשר הרגו את עשרה הרוגי מלכות שאלו את הרבש"ע הייתכן, והוא השיב "עוד קול אחד אשמע אחזיר את העולם לתוהו ובוהו". היינו, שהרבש"ע השיב: אם אתה, רבי עקיבא, הולך איתי, ומקבל את היסורים באהבה, מוטב, אז

היה ענין המסרקות של ברזל שלו. שהרי רבי עקיבא לא הרגיש את המסרקות של ברזל כלל, רק לנו נראה שהיו לו יסורים, המסרקות של ברזל שלו היו הפחד הנורא שלא תתבטל הדביקות. רבי עקיבא היה בבחינת חוצב להבות אש והיה כמו טובע המפחד שלא יאבד את המציל, ולא הרגיש כלל את היסורים, וזה נקרא "יצאה נשמתו באחד".

גם בתחילת דרכו של רבי עקיבא היו לו מסרקות של ברזל, עוד לפני שמסר את נפשו בפועל. וכך כל אדם כאשר הוא נכנס בעבודת הבורא, בהכרח שיבא לידי יסורים. כי הבחירה מראה לו את הסכנה שלו, ומה היא הסכנה? שלא יאבד לשניה אחת את האין, ועי"ז יאבד את הבורא עולם. כי הבורא הוא אין, והחכמה מאין תמצא. ומאד קל להתנתק, די בשניה אחת שהוא מסיח דעת. והאדם שנכנס לעבודה להשיג את שלימות הוי", ליחד שם י-ק ב-ק, הוא מרגיש את הסכנה שלא יאבד שמץ מהשלימות, כי הרגשת עצמו הוא דבר שבא מעצמו ולא צריך פעולות בשביל להיות מציאות. ולכן, כדי להגן על עצמו, הוא מרגיש כל הזמן כמו טובע בים הסוער, שכל חייו תלויים בזה שנאחז במציל, ואז אין לו כל מחשבות של סיפוק - הפחד של הטביעה ביון מצולה מחזיר אותו לדביקות הבורא.

זו היא תכלית הבריאה, שנגיע לבחינה זו. וכשאנו מתאחדים יחד עם עבודת הצדיקים גם אנו יכולים להגיע לזה. למרות שהדורות יורדים יותר ויותר, הצדיק הוא בבחינת הדור, כי כאשר יש צדיק בעולם שצריך לעבוד את ה', צריך שהדור יהיה עמו ויעבוד איתו ביחד. ולכן כאשר חטאו ישראל בעגל אמר השי"ת למשה "לך רד כי שחת עמך" ופירש רש"י: "רד מגדלותך, כלום נתתי לך גדולה אלא בשבילם..." והכוונה כי בשעה שהדור נמצא בכזו שפלות לא יכול משה רבינו להיות במדרגה גבוהה כזו, היות שאז הוא לא יכול

את הבריאה. ובחינת "אחד" שאחר הבריאה היא נעלית לאין ערוך מבחינת "אחד" שקודם הבריאה, שקודם הבריאה עדיין לא היה גוף ולא בחירה, אמנם אחר שנברא עולם הבחירה והוא ביטל את הגוף ואת הבחירה, כלומר שמצא עצמו "חטאתי נגדי תמיד" והביא את הגוף לביטול ולבחינת "אחד", והעלה את הכל לאחד המיוחד - בחינה זו היא התגלות הבורא באופן נעלה ביותר, ולשם כך ברא את העולם.

תכלית הבריאה היא, שכולנו נגיע למציאות הזו של "מסרקות של ברזל" ו"יצאה נשמתו באחד". והכוונה בזה, שכאשר האדם עומד בבחירתו בתכלית הביטול והדביקות הוא שרוי בסכנה גדולה, והוא חי בפחד נורא שמא יהיה מציאות ועל ידי הסיפוק שיהיה לו הוא יתנתק מן הדביקות. הדבר הזה יכול לקרות מבלי שירגיש אפילו. ולכן הוא צריך לעבוד על עצמו שירגיש כל כך את הסכנה עד שלא יוכל ליפול מן הדביקות. כי הטובע בים במערבולות של גלים סוערים שכוחותיו אוחלים הוא לא חושב על שום דבר ולא על שום סיפוק ממעשיו חוץ מדביקות במציל שמושיט לו יד שחייו תלויים בו. וכמו כן אדם שידוע שבכל רגע הוא עלול ליפול, והוא חסר אונים, והוא צריך מציל, הוא בדיוק כאותו טובע שכלו כוחותיו בים הסוער שאין לו שום דרך הצלה, ובאותו רגע הוא לא חושב על שום דבר רק להאחז במציל. הסכנה האיומה בה הוא שרוי מביאה אותו לביטול, ואז הוא נאחז בבורא שיציל אותו. וכשהאדם מגיע לכזו סכנה ואין אונים, אזי הוא בבחינת "יצאה נשמתו באחד", שכל כולו תלוי במציל, והוא חי רק עם המציל כמו הטובע בים. בחינה זו היא מסרקות של ברזל, שהוא נמצא בסכנה עצומה ובפחד נורא, וכאשר הוא נאחז במציל זו היא הדביקות עם המציל בבחינת "אחד".

נמצא אם כן שהפחד הזה גורם לו להיות בשלימות הדביקות, שלא יוכל להיות לו סיפוק, ואז הוא מגיע לשלימות כמו רבי עקיבא, שזה

השני. וכמו שהצדיק אמת הוא יחד עם ה' מפני שהוא שרוי בסכנה גדולה וצריך את המציל וממילא הוא מוכרח להיות בדביקות, כך גם יהודים על ידי האחדות יכולים להגיע לדביקות כמו הצדיק אמת. ובאם אנו נחיה בסכנה שלא נאבד חלילה אחד את השני ועל ידי זה את משה רבינו, נזכה לניצוץ של משה רבינו, שהגיע לתכלית הביטול והדביקות בה'. ובאם אנו נהיה באחדות, ובפחד שלא לאבד את האחדות, ינתן לנו בכל נשימה ניצוץ ממשה רבינו, וכל אחד יהיה בבחינת משה רבינו. ואז יהיה "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן", לפי בחינת הדור. וכמו השכינה, שבכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם, שכינתא בגלותא, כך משה רבינו, המנהיג לפי הדור. וכל זה הוא מכח אותם יהודים המתאחדים באמת, בבחינת סכנה. וכמו הטובע שצריך את המציל, כך הם חיים עם משה רבינו באמונה, כמו התינוק שחי עם אמו.

(- פאשק ילא ב'ס"ה -)

להיות "רעיא מהימנא", כי מתי הוא "רעיא מהימנא" כאשר העם הם בשלימות בבחינת צאן, והיות ועכשיו הצאן הם בבחינת "עגל" אינם צריכים לכוה מנהיג. ולכן אמר לו השי"ת לך רד מגדולתך בכדי שתוכל להנהיג את העם. הכתוב אומר "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן" ובאם אין "עמך" אין משה, שהרי "ראש הדור ככל הדור", "משה שקול כנגד כל ישראל", וכשישראל ירדו בהכרח שמשה רבינו שהוא כולל כל הדור ג"כ ירד לדרגה שלהם. ואז הוא לא היה בבחינת "קרן אור פניו", והשמים לא היו שמים בשבילו, וממילא היה צריך לרדת. וכן הוא בכל דור ודור, שכל זמן שהדור לא ראוי הם צריכים רועים כפי מדריגתם, והצדיק שצריך להיות עם העם צריך להיות בדרגה שלהם. וזוהי הגלות, שאין מנהיג בגלל שאין צאן.

ולכן, גם בדור ירוד כזה, באם יש אחדות בין יהודים יש ניצוץ של משה רבינו, שנמצא בכל דור ודור אם כולם מתאחדים ואוהבים אחד את

הנסיעה למירון לל"ג בעומר אי"ה ביום חמישי י"ז אייר בשעה 13.00
ההרשמה ותשלום מראש אצל משפחת גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

שהשמחה במעונם

הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יהודה פרוש ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר אליהו אלישיב ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ק"י

מערכת החברותא
רח' עדיני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

